

Senioriviesti

Alumni-lehti

Nro 22

SENIORIViesti / ALUMNI-LEHTI NRO 22

Julkaisija: Munkkiniemen yhteiskoulun seniorit ry, Helsinki
Lehti on ilmestynyt vuodesta 1994, ja se ilmestyy kerran vuodessa.
ISSN 2342-2645

Senioriyhdistyksen yhteystiedot

Verkkosivut: www.munkkaseniorit.fi
Sähköposti: info@munkkaseniorit.fi
Postiosoite: Munkkiniemen yhteiskoulu, Senioriyhdistys,
Laajalahdentie 21, 00330 Helsinki

HALLITUS

Puheenjohtaja:

Antti Kaihovaara (yo -77),
antti.kaihovaara@luukku.com, 0400-445916

Varapuheenjohtaja:

Suvi Kalela (yo -68),
suvi@kalela.fi, 040-5801043

Jäsenrekisterivastaava:

Päivi Wickström (yo -67),
paivi.wickstrom@gmail.com, 0400-902209

Viestintävastaava:

Olli Isoaho (yo -13),
olli@isoaho.net, 040-5230968

Nuoret seniorit vastaava:

Atte Isoaho (yo -13)
atte@isoaho.net, 040-5230969

Senioriviestivastaava:

Kari Leppänen (yo -78),
kari.leppanen@leppanenarkkitehdit.com, 050-3041515

Historiavastaava:

Tom Hynninen (yo -53),
tom.hynninen@kotiposti.net, 0400-305197

SISÄLTÖ

SENIORIVIESTI / Alumni-lehti nro 22	2
Senioriyhdistyksen yhteystiedot	2
HALLITUS	2
NUIJAN VARRESTA	4
Uudistunut, mutta vanhastaan tuttu yhdistyksemme	4
Rehtorin tervehdys	5
VUODEN MUNKKALAINEN	6
Vuoden munkkalainen 2017 on Tuija Talvitie	6
STIPENDIT	10
Koripallostipendi osaksi Munkasta maailmalle -ohjelmaa lahjoituksen turvin	10
Kimi Jokipiin puhe alumnipäivänä 17.11.2016	11
Uusi Munkasta maailmalle -stipendiaatti	13
Esimmäisen Munkasta maailmalle -stipendiaatin kirje	14
KOULU	17
1952 valmistuneen koulurakennuksen lahjoittajataulu	17
Munkalle oma koulusolmio ja -huivi ensimmäisenä Suomessa	18
HISTORIAA	21
Hyvä perhe Wiipurista joutui lähtemään ja päätyi onneksi Munkkaan	21
Alumnitoiminnan historiaa	23
Kansakoulukuvat 1938-1977	24
RIEMUT	25
Riemu ylioppilaiden juhlapuhe	25
Ylioppilaan puhe	27
Riemujuhlien järjestäminen	29
Vanhat luokkatoverit tapasivat	30
KUTSUT	32
Riemuylioppilaat golfaavat taas 30.8.2017	32
MUNKKINIEMENI	33
Arkkitehdin matkassa	33
Tunnetko Munkkaa?	35
Munkka täyttää 80-vuotta - juhlat ovat tulossa!	36

Uudistunut, mutta vanhastaan tuttu yhdistyksemme

Tämän toimintavuoden aikana olemme ottaneet käyttöön Munkka Alumni -nimityksen yhdistyksen ”markkinointinimenä”. Virallinen 1953 rekisteröity nimemme säilyy Munkkiniemen yhteiskoulun senioriyhdistyksenä. Tämä kädessäsi oleva painettu lehti tai digitaalinen verkkolehti on ensimmäinen Senioriviesti, joka on tuntee myös nimen Alumniviesti. Lisää alumninimeen liittyen löydät lehden artikkeleista.

Alumnitoiminnan vuosi on ollut taas melko aktiivinen. On pidetty alumnipäivä, julkistettu uusi Vuoden munkkalainen, julkaistu jäsenviestiä ja ennen kaikkea jaettu ja myönnetty ennätysmäärä stipendejä koulun oppilaille. Munkasta maailmalle stipendiohjelmaan saatiin lahjoituksen myötä uutena lisänä aiempien päälle koripallostipendi. Myönnettävät stipendit ovat taloudellisesti merkittäviä ja mahdollisia vain alumnien, eli seniorien jäsenmaksujen ja stipendirahastolahjoitusten avulla. Suuri kiitos kaikille jäsenmaksun ja stipendilahjoituksen maksaneille!

Toimintakauden aikana järjestettiin ensimmäiset akateemiset alumnisitsit. Sitseihin osallistui yli 250 viime vuosina kirjoittanutta oppilasta, ’nuorta senioria’. Seuraavaa sitsiä on jo paljon kyselty. Näyttää sille, että olemme saaneet entistä laajemman aktiivin alumnikunnan. Pitääköhän Kalastajatorpalle saada laajennus, jotta mahtuisimme sinne tulevaisu juhliksamme.

Koulumme on monessa asiassa ollut suunnan näyttäjä maassamme. Nyt me olemme ensimmäinen myös koulusolmio- ja kouluhuivitradition käynnistäjänä. Tyylikkäistä ja laadukkaista klubituotteista voit lukea tarkemmin sisäsivuilla. Kantakaamme ylpeydellä koulumme tunnuksia. Toivottavasti kaikilla on omansa tuleviin 80-vuotisjuhlisiin mennessä. Ilta-juhla pidetään Kalastajatorpalla lauantaina 17.11.2018.

Nyt on meneillään Suomi 100 -juhlavuosi. Vuoden 2017 munkkalainen on mielestämme mainio suomalaisuuden ja munkkalaisuuden esille tuoja ja tänä juhlavuotena. Hänen koulun itsenäisyyspäivän juhlassa pitämä mainio puhe on otettu lehteen kokonaisuudessaan mukaan. Koululla tullaan järjestämään vuoden aikana monia Suomi 100 -tilaisuuksia oppilaille, mutta mahdollisesti myös alumnikunnalle. Tiedotamme niistä

sähköpostitse ja verkkosivuillamme.

Aktiivinen toimintamme ei olisi mahdollista ilman vahvaa munkkahenkeä ja omasta yhteisöstä välittämistä. Kiitos tästä kuuluu teille, Munkka alumni eli Munkkiniemen yhteiskoulun seniorit!

Antti Kaihovaara, Alumniyhdistyksen puheenjohtaja, yo-77

Rehtorin tervehdys

Lauantai, marraskuun 26. päivä Mäntyharjulla. Yöllä satanut suojalumi peitti tumman maan. Järvi on harmaana, vedessä kelluu hyhmäkertymiä. Vähän pakkasta, niin se jäätyy yhdessä yössä.

Syksyllä ulos jäänyt savustuspönttö saa yllättäen käyttöä. Lahden Kärkkäiseltä tarttui eilen mukaan pitkään mielessä ollut kylmäsavugeneraattori. Yksinkertainen verkkokierukka, jossa hieno savustuspuru kytee kymmenen tuntia. Lohifile graavattiin jo illalla.

Vaikka Munkka on kaukana, 200 kilometrin päässä, karkailee ajatus tämän rauhan keskeltä tuon tuostakin sinne. Syyslukukausi on vilahtanut tähän pisteeseen. Mitä on jäänyt mieleen?

Saimme upean Vuoden Munkkalaisen. Tuijan lyhyt puheenvuoro Alumni-päivänä vakuutti kaikki kuulijansa. Seuraavina päivinä sain vastaanottaa opettajilta spontaaneja kiitoksia senioriyhdistykselle välitettäväksi erinomaisen valinnan vuoksi. Koulun väki odottaa innolla CMI:n toiminnanjohtajan kanssa käynnistyvää yhteistyötä. Meille – oppilaille, opettajille ja rehtorille – tulee varmuudella avautumaan aivan uusia näkymiä maailman tilaan ja omiin mahdollisuuksiimme vaikuttaa yhteisymmärrystä lisäävien ratkaisujen löytämiseksi.

Väistyneen Vuoden Munkkalaisen Sepon kasvot loistivat tyytyväisyyttä, kun kohtasimme toisemme toissailtana koulun aulassa yliopormestarin asukasillassa. Hänen yhdistyksensä oli saanut merkittävän lahjoituksen, jonka turvin tärkeä työ orpojen nuorten hyväksi Zimbabwea voi jatkaa. Yhteisyömme Sepon kanssa jatkuu keväällä.

Puheenjohtaja Antti kehittää määrätietoisesti senioriyhdistyksen toimintaa. Alumni-päivänä hän muistutti Munkasta maailmalle -stipendeistä ja julkisti uuden merkittävän koripallostipendin. Munkka on etuoikeutetussa asemassa historiansa ja nykypäivänsä vuoksi.

Koripallo voi hyvin Munkassa. ToPo ja MuKi vetävät kentät täyteen innokkaita junioreita kaikkina iltoina. Molemmilla joukkueilla on nykyään miesten ykkösdivarijoukkue, joka pelaa kotiottelunsa koulun upeassa salissa. Peruskouluun on suunnitteilla koripalloryhmä. Poikien joukkue osallistuu joulukuun puolivälissä koripallon lukiolaisten maailmanmestaruuskisojen karsintaturnaukseen. Väkevää meininkiä.

Ensimmäiset sähköiset ylioppilaskokeet toteutettiin syksyllä. Erästä koulusta riippumatonta teknistä vikaa lukuun ottamatta kaikki sujui hyvin. Ovathan opettajat muutamien viime vuosien aikana järjestäneet pitkälle toistasataa sähköistä koetta. Osaamista siis löytyy – opettajilta ja lukiolaisilta.

Koulun ylläpitäminen on kokonaisvaltaista puuhaa. Lukuvuodet seuraavat toinen toistaan vakaasti, rakenteeltaan varsin samankaltaisina. Koulutyön inhimillinen perusolemus pysyy samana: opiskelu vaatii päämäärätietoista ponnistelua, ja opetus onnistuu parhaiten myönteisessä kaikkia osapuolia kunnioittavassa ilmapiirissä. Yhteiskunnallinen kehitys pitää koulun alituisessa liikkeessä. Oman toiminnan kehittäminen on jatkuvaa. Täytyy aistia tasapaino koulutyön ikaikaisten lainalaisuuksien edellyttämän vakauden ja jatkuvan kehittämistarpeen välillä.

Aki Holopainen, rehtori, yo -82

PS. Ei se kierukka kymmentä tuntia jaksanut savuta, muutaman korkeintaan. Mutta hyvää tuli.

UUODEN MUNKKALAINEN

Vuoden munkkalainen 2017 on Tuija Talvitie

Munkkiniemen yhteiskoulun Alumni-/Senioripäivän juhlatilaisuudessa torstaina 17.11.2016 julkistettiin Vuoden munkkalainen 2017. Hän on CMI:n toiminnanjohtajana toimiva Tuija Talvitie.

Vuoden munkkalaisen palkinnon, Munkki-patsaan ja asiaan kuuluvan kukkapuskan luovuttamista Tuijalle olivat todistamassa koulun oppilaat ja opettajat sekä edustava joukko alumnikuntaan kuuluvia ensisiä oppilaita. Palkinnon Tuijalle luovuttivat Senioriyhdistyksen puheenjohtaja Antti

Kaihovaara, väistynyt Vuoden munkkalainen Seppo Ainamo ja rehtori Aki Holopainen.

Tuija on koulun ylioppilas vuosimallia 1979 oltuaan välissä vuoden vaihto-oppilaana USA:ssa. Jatko-opinnot Tuija suoritti Helsingin yliopistossa, josta valmistui Filosofian maisteriksi. Koko työuransa Tuija on ollut kansainvälisissä ympäristöissä, ensin British Counselissa Suomen toimiston vetäjänä ja nyt CMI:ssä yli 7 vuotta toiminnanjohtajana.

Suomalainen konfliktinratkaisujärjestö Crisis Management Initiative (CMI) ehkäisee ja ratkaisee väkivaltaisia konflikteja epävirallisen neuvottelun ja vuoropuhelun avulla. Rauhannobelisti Martti Ahtisaari perusti järjestön presidenttikautensa jälkeen vuonna 2000. Nykyisin CMI on yksi maailman johtavista toimijoista alallaan.

Vuoden munkkalaisen juhlapuhe koulun itsenäisyyspäiväjuhlassa 2.12.2016 pohjustaa erinomaisesti pian alkavaa Suomi 100 -juhlavuotta

Hyvät munkkalaiset, hyvät uudet ylioppilaat,

On suuri ilo ja kunnia olla puhumassa täällä tänään. Yhtenä teistä.

Munkkalaisuus on yhteen hiileen puhaltamista. Se on yhdessä olemista ja tekemistä. Siitä meillä on pitkät perinteet, joista voimme olla ylpeitä.

Munkkalaisuudessa on paljon samaa kuin pian 100 vuotta täyttäväs-

sä Suomessa. Suomi 100 -juhlavuoden teemaksi onkin osuvasti valittu 'yhdessä'.

On uskomatonta ajatella, että itsenäistyessään vuonna 1917 Suomi oli yksi Euroopan köyhimmistä maista. Lapset kiersivät kerjäämässä ovelta ovelle. Ihmisiä kuoli nälkään ja tauteihin. Pian itsenäistymisen jälkeen syttyi sisällissota, joka repi maan kahtia ja vaati 35.000 uhria. Väkivalta jätti syvät haavat. Uusi valtio sai heikon startin.

Tulevat vuosikymmenet kuitenkin osoittivat, että me suomalaiset olemme halunneet voittaa erimielisyytemme, sopia ja alkaa puhalttaa yhteiseen hiileen. Me olemme halunneet elää yhdessä. Osaltaan tästä voi kiittää viisaita poliitikkojamme: he ovat luoneet mekanismeja, jotka rakentavat ja ylläpitävät yhteiskuntarauhaa.

Yhteiskuntarauhan perusta on oikeusvaltio ja hyvä hallinto; Suomen hallinto on vastikään valittu maailman parhaaksi. Hallinto, jonka me suomalaiset koemme oikeudenmukaiseksi ja reiluksi. Suomessa ei esimerkiksi tarvitse pelätä poliisia. Ja jos joku viranomainen kohtelee meitä kaltoin, oikeutta saa. Kaikki ovat lain edessä samalla viivalla. Tasa-arvoinen yhteiskunta pitää huolen myös kaikkien perustarpeista ja antaa kaikille mahdollisimman hyvän mahdollisuuden onnistua. Naisten vahva asema yhteiskunnassa on vaan fiksua. Ne maat, jotka eivät hyödynnä kaikkia resurssejaan pärjäävät huonommin. Jätän pohdintanne, kuinka Suomen tulisi nähdä maahanmuuttajien osaaminen voimavarana.

Nämä asiat saattavat tuntua teistä itsestäänselvyyksiltä, mutta on tärkeää ymmärtää, kuinka poikkeuksellisen hyväosaisia me olemme maailman mitassa. Siksi meillä on yhteisen edun nimissä velvollisuus auttaa niitä, joilla on käynyt huonompi säkä. Aateluus velvoittaa.

Omassa työssäni konfliktinratkaisujärjestö CMI:ssä olen nähnyt, mitä tapahtuu, kun ihmisiä ei kohdella oikeudenmukaisesti ja reilusti. Me neuvottelemme rauhaa maailman pahimmilla sotatantereilla muun muassa Irakissa, Libyassa, Ukrainassa, Etelä-Sudanissa ja Jemenissä. Näiden konfliktien vaikutukset tuntuvat Suomessa asti. Konfliktit aiheuttavat pakolaisvirtoja, luovat pohjaa terrorismille, vievät kehitystä taaksepäin, inhimillisestä kärsimyksestä puhumattakaan.

Pysähdytään hetkeksi ja muistetaan, että 2 miljardia ihmistä maailmassa, joka on noin neljännes väkiluvusta, kärsii väkivallasta ja konflikteista. 80% humanitaarisista kriiseistä ovat konfliktien aiheuttamia. 70% väkivaltaisista konflikteista ovat uudelleen leimahtaneita sotia. Tuntuu ehkä epätoivoiselta. Mutta konflikteihin kuitenkin voi ja pitää vaikuttaa. Me CMI:ssä uskomme, että kaikki konfliktit voidaan ratkaista. Sen minkä

ihmiset ovat aloittaneet, ihmiset voivat lopettaa. Jos haluavat. Parhaat tulokset saadaan, kun riidat ratkaistaan neuvottelemalla. Puhuminen on pyssyjä tehokkaampaa. Sota voi lopettaa väkivallan mutta se ei tuo rauhaa. Me CMI:ssä panostamme kestäviin ratkaisuihin, jotka lopettavat väkivallan, tuovat konfliktien osapuolet saman pöydän ääreen keskustelemaan siitä, kuinka

yhteiskunta rakennetaan ehjäksi yhdessä, kuinka vihanpidosta siirrytään poliittiseen toimintaan ja kuinka toivo ja usko tulevaisuuteen palaetaan kansalaisille.

Kuulostaako tutulta? Pian 100-vuotiaan Suomen historia tuo konfliktien osapuolille enemmän ammennettavaa kuin ehkä arvaammekaan. Kuten muistamme, Suomi oli köyhä ja sisällissodan repimä valtio, joka päättyi yhteisvoimin rakentamaan kestävän yhteiskuntarauhan. Se ei ole mikä tahansa tarina. Suomen vaiheet antavat hyvin perspektiiviä sille, miten pitkäjänteistä työtä rauhan rakentaminen on ja kuinka tärkeää on oivaltaa, että yhteisen edun ajaminen sataa myös omaan laariin.

On ilo huomata, kuinka kovaa valuuttaa suomalaisuus maailmalla kaiken kaikkiaan on. Meidät suomalaiset nähdään neuvottelupöydissä puolueettomina, luotettavina ja ratkaisukeskeisinä. CMI pääsee poliittisesti riippumattomana toimijana usein sellaisiin pöytiin, joihin suurvallat tai edes YK eivät pääse. Pienuus voi olla valttia, jos sen käyttää oikein. Maailma muuttuu vauhdilla. Tässä muutoksessa pärjää vain jos on valmis oppimaan uutta ja luopumaan jostain jo opitusta.

Yhteistyön tekeminen ja yhteisen edun neuvotteleminen ovat tänä päivänä yhtä tärkeitä taitoja kuin lukutaito. Monimutkaistuvassa maailmassa kaikki liittyy kaikkeen. Vanhat keinot eivät enää tepsii, tarvitsemme uusia komboja, jotka parhaiten syntyvät yhdistelemällä erilaisia näkemyksiä ja erilaista osaamista. Uudet pelisäännöt ja kestävät ratkaisut täytyy neuvotella yhdessä muiden kanssa, koska kukaan, eikä mikään maa voi niistä yksin päättää. Kaikki aikamme suurimmat haasteet ovat yhteisiä: ilmastonmuutos, energiaratkaisut, sodat ja konfliktit, hyvinvoinnin kasvu, raaka-aineiden riittävyys, ruoka- ja vesihuolto, pakolaisuus, luonnonkatastrofit. Perinteinen käsitys vallasta joutaa romukoppaan, uusi valta on fiksua valtaa – valtaa muiden kanssa, ei valtaa muiden yli. Fiksun vallan edellytyksenä ovat vahvat vuorovaikutustaidot, jotka meidän kaikkien tulee hallita.

Näiden taitojen opettelu kannattaa aloittaa varhain. Me CMI:ssä olemme luoneet yläkouluja ja lukioita varten harjoituksia, joita tekemällä voi opetella vaikkapa neuvottelemista ja sovinnontekoa. Harjoitukset on rakennettu niin, että ne sopivat osaksi uutta perusopetussuunnitelmaa. Näin opettaja voi ottaa niitä mukaan esimerkiksi äidinkielen tai historian tunneille. Näitä samoja metodeja käytämme myös työssämme maailman sotatantereilla.

Näiden taitojen oppiminen vahvistaa sitä yhteenkuuluvuuden tunnetta, joka on suomalaisen yhteiskunnan koossapitävä voima. Tälle on tarvetta nyt jos koskaan. Vaikka Suomi on edelleen menestystarina, valitettavasti näyttää siltä, että osa meistä on putoamassa kyydistä, jos asialle ei tehdä jotain. Nuorten syrjäytyminen on iso yhteiskunnallinen ongelma. Nämä harjoitukset ovat konkreettinen teko syrjäytymisen ehkäisemiseksi. On tärkeää opetella asettuman vieruskaverin asemaan, kuunnella hänen huoliaan ja murheitaan ja etsiä yhdessä ratkaisua niihin.

Näillä sanoilla ja ajatuksilla haluan toivottaa meille kaikille hyvää itsenäisyyspäivää ja uusille ylioppilaille rohkeutta ja riemua suurelle matkalleen.

Muistakaamme munkkalaiset jatkossakin puhalttaa yhteen hiileen. Yhdessä on parempi kuin yksin.

Tuija Talvitie

STIPENDIT

Koripallostipendi osaksi Munkasta maailmalle -ohjelmaa lahjoituksen turvin

Munkkiniemen yhteiskoulun koripallokulttuuri vahvistuu entisestään uuden koripallostipendin avulla. Koulun alumniyhdistys (Senioriyhdistys) on usean vuoden ajan myöntänyt vaihto-oppilaisiksi haluaville koulun oppilaille taloudellisesti merkittäviä stipendejä lukuvuoden mittaiseen opiskeluun ulkomailla.

Alumniiyhdistys sai merkittävän lahjoituksen stipendirahaston alkupää-omaksi koulun entiseltä oppilaalta. Se mahdollistaa koripallostipendin perustamisen Munkasta maailmalle -ohjelman osaksi, mikä oli lahjoittajan toive ja ehto. Stipendi mahdollistaa vuoden mittaisen opiskelun hyvässä koripallokoulussa Yhdysvalloissa. Ensimmäinen stipendihaku käynnistyy elokuussa 2017. Stipendiä voivat hakea Munkkiniemen yhteiskoulun lukion ensimmäisen vuoden oppilaat.

Merkittävä lahjoitus

Koripallostipendirahaston alkupääoman lahjoitti koulun entinen oppilas, vuoden 1966 ylioppilas, Kim ”Kimi” Jokipii. Kimi pelasi korista legendaarisen Jorma Pilkevaaran aikakaudella. Hän oli mukana saavuttamassa koululle muutamaa Suomen oppikoulumestaruutta 1960-luvun puolivälissä. Kimi korostaa erityisensä koulun liikunnanopettajan Bubi Nohyennekin innostavan vaikutuksen merkitystä korisharrastuksensa alkuvaiheissa.

Munkasta maailmalle -koripallostipendi

Stipendi mahdollistaa vuosittain yhden oppilaan pääsemisen vaihto-oppilaaksi hyvän koripallo-ohjelman omaavaan kouluun Yhdysvaltoihin. Suomen koripalloliitto toimii Alumniiyhdistyksen kanssa yhteistyössä kohdekoulun valinnan osalta. Stipendiä hakevat koulun lukion ensimmäisen vuoden oppilaat ja vaihtovuosi sijoittuu lukion ensimmäisen ja toisen vuoden väliin. Valittavan oppilaan tulee olla koripalloilullisesti lahjakas, omata riittävän koulumenestyksen ja osoittaa motivaatiota itsensä kehittämiseen niin urheilullisesti kuin akateemisestikin. Hänen tulee myös kyetä toimimaan munkkalaisuuden ja suomalaisuuden lähettiläänä kohdemaassaan.

Stipendin kustannuksista vastaa koulun senioriyhdistys, joka on perustanut saamansa lahjoituksen avulla oman rahaston stipendejä varten. Stipendi on osastipendi, joka kattaa noin 50-80% vaihto-oppilasohjelman kustannuksista. Täyden stipendin arvo on yli 12.000 euroa. Ensimmäinen koripallostipendi myönnetään lukuvuodelle 2018-19. Stipendiä hakevat lukion ensimmäisen luokan oppilaat elo-marraskuussa 2017 ja valinta julkistetaan marras-joulukuussa saman vuonna. Lähtö Yhdysvaltoihin tapahtuu loppukesällä 2018 ja paluu takaisin Suomeen on kesällä 2019. Stipendin vaihto-oppilasmatkan luotettavasta ja turvallisesta järjestämisestä vastaa Suomen Youth for Understanding (YFU).

Kimi Jokipiin puhe alumnipäivänä 17.11.2016

Rehtori Holopainen, Senioriyhdistyksen puheenjohtaja Antti Kaihovaara, hyvät munkkalaiset,
Viimeksi seisoin tällä lavalla toukokuussa 1966, 50 vuotta sitten tuoree-

na ylioppilaana. Nyt olen kertomassa mietteitäni, Munkasta maailmalle -koripallostipendistä.

Ensiksiksi Munkka

Synnyin Munkassa, asuin Puistotiellä ja Riihitiellä. Elämä lapsena oli yksinkertaista ja kivaa, talvella hiihrettiin Talissa ja Seurasaaressa, pelattiin palokunnan urheilukentällä lätkää ja luisteltiin. Kesällä sai vuoronsa yleisurheilu, jalkapallo ja pesäpallo.

Ensimmäiset koripallomuistoni juontavat kansakoulun 3. luokalta, kun kokoa ja voimaa oli kertynyt tarpeeksi koripallon heittämiseen. Todelinen innostus alkoi sitten oppikoulussa sekä voimistelunopettaja No-hyneekin innostamana että ToPon junioriharjoituksissa. Kesällä Munkan ulkokentällä. Talvella oli ongelma, ja sainkin tehtäväksi neuvotella vahtimestaripariskunta Kivirinnan kanssa koulun ison salin käytöstä - vastapalveluna lupaus auttaa ikääntyvää pariskuntaa penkkien ja tuolien ym. siirtämisissä eri tapahtumien jälkeen. Tämän diilin avulla saimme tarpeeksi harjoitusaikaa. Vuodet vierivät, pelattiin koripalloa, vähän lätkää ja käytiin koulua.

Ylioppilaaksi pääsyn jälkeen aloitin myös golfin harrastuksen Talissa.

Toiseksi maailmalle

Ensimmäisen kipinän kansainvälistymisestä sain ollessani isäni mukana hänen lääkärikongressimatkalla 50-luvun loppupuolella Genevessä ja sen jälkeen mm. Lontoossa ja Pariisissa. Olin selvästi kiinnostunut matkaaja jo nuorena.

Työurani alkoi vuonna 1971, jolloin sain työpaikan Suomen paperitehtaitten yhdistyksestä vientimyyjänä USA: n, Japanin ja Etelä-Amerikan markkinoille. Jo vuoden lopussa tuli komennus Johannesburgiin Etelä-Afrikkaan. Matkalaukuun tulivat koripallotossut ja golfkengät ja jotain muuta roinaa. Minulle oli järjestetty asunto Johannesburgin kosmopoliittisesta esikaupungista Hillbrow:sta pilvenpiirtäjän 22. kerroksesta. Jo toisena iltana suuntasin töiden jälkeen yliopiston palloiluhallille, jossa yllätyksekseni seurajoukkue harjoitteli. Italialaisia, kreikkalaisia, amerikkalaisia ja muitakin kansallisuuksia. Siitä alkoi integroituminen vieraassa maassa, sain heti paljon kavereita.

Vuoden 1973 alusta sain kutsun siirtyä Durbanin Intian valtameren satamakaupunkiin perustamaan uutta konttoria. Durbanista oli logistisesti hyvät yhteydet silloiseen Rhodesiaan ja Mosambikiin sekä Botswanaan. Siellä pääsin taas uuteen alkuun koripallon ja golfin avulla.

Vuonna 1982 vaihdoin työpaikkaa Etelä-Afrikkalaisen puunjalostuste-

ollisuuden jätin Sappin palvelukseen. Pian tämän jälkeen Etelä-Afrikka julistettiin kauppasaartoon, joka osoittautui minun onnenpotkukseni. Suomalaisen passini vuoksi jouduin heti täysillä mukaan kaikkeen yrityksen kansainväliseen toimintaan. vientitoimintaa Kaukoidässä, mitattavat rahoitusjärjestelyt Sveitsissä, paperitehtaiden ostot Euroopassa ja Amerikassa. Vuonna 1991 sain siirron Sappin kanssa Englantiin, jossa kotimme on edelleen.

Sappin jälkeen olen toiminut Portugalissa, Indonesiassa ja yli kymmenen vuotta Saksassa. Minun on ollut helppo mukautua eri kulttuureihin, ja liikkua ja asua maailmalla, mutta erittäin tärkeä asia tässä kaikessa on ollut urheilu – koripallo ja golf.

Kolmanneksi koripallostipendiohjelma

Ajatus tästä koripallostipendistä on ollut mielessäni jo jonkin aikaa. Munkan koululla on pitkä ja hieno historia vaihto-oppilastoiminnassa. Keskusteluni Antin kanssa vahvistivat, että tilaa olisi ihan omalle koripallostipendille, johon nyt myös Suomen koripalloliitto on luvannut antaa tukensa.

Munkkiniemellä ja Munkan koululla on hieno ja menestyksenkäs koripallotausta. Tämän tulisi jatkua ja sen tavoitteen saavuttamiseksi haluan antaa oman osuuteni, kiitoksena siitä mitä itse olen saanut koripallon ja muiden urheiluharrastusteni avulla maailmalla matkatessani.

Vuonna 1972 lähdin reissuun ja sillä matkalla olen edelleenkin. Mitään en muuttaisi – Munkka ei ole koskaan unohtunut.

Kim Jokipii

Kim Jokipii haastaa sinut mukaan

Toivon, että voit omalta osaltasi osallistua stipendirahaston kartuttamiseen. Mukana olemalla mahdollistat koulun koripallokulttuurin jatkumisen, tuet kansainvälisyyttä ja olet vahvistamassa koulun imagoa.

Lahjoitukset Munkkiniemen yhteiskoulun senioriyhdistyksen tilille FI66 1021 5000 1715 30. Kirjoita viestikenttään ”Koripallostipendi” tai vain ”Koris”.

Uusi Munkasta maailmalle –stipendiaatti

Munkkiniemen yhteiskoulun Alumnihdistyksen järjestyksessään neljäs vaihto-oppilasstipendi jaettiin koulun itsenäisyyspäiväjuhlassa 2.12.2016. Lukuvuoden 2017-2018 stipendiaatiksi alumnihdistyksen ja koulun edustajien muodostama valintaraati valitsi oppilaan, jonka opiskelumaa tulee olemaan Yhdysvallat.

Useiden hyvien hakijoiden joukosta stipendiaatiksi valikoitui lukion

1A-luokan oppilas Elias Kaijasilta. Valintaraati katsoi Eliaksen parhaiten soveltuvan munkkalaisuuden, Munkkiniemen yhteiskoulun ja Suomen lähettiläiksi. Senioriyhdistyksen stipendin arvo Yhdysvaltoihin on tänä vuonna 5.000 euroa. Lähtö kohdemaahan on heinä-syyskuussa 2017 ja paluu seuraavan vuoden kesä-heinäkuussa. Tieto stipendiaatin kohdemaasta ja tarkemmasta sijaintipaikasta ilmoitetaan alumniyhdistyksen verkkosivuilla heti, kun se on tiedossa.

Kuvateksti: Koulun alumniyhdistyksen puheenjohtaja Antti Kaihovaara luovutti stipendin Elias Kaijasillalle koulun itsenäisyyspäiväjuhlassa 2.12.2016.

Koulun alumniyhdistyksen puheenjohtaja Antti Kaihovaara luovutti stipendin Elias Kaijasillalle koulun itsenäisyyspäiväjuhlassa 2.12.2016.

Esimmäisen Munkasta maailmalle -stipendiaatin kirje

Hei kaikki!

Tässä olisi pieni koottu raportti vaihto-oppilas vuodestani. Joulukuun alussa 2014 sain tietää, että minut oli valittu munkka-stipendiaatiksi. Olin todella ilahtunut kuullessani tämän koulumme rehtorilta Aki Holopaiselta. Vaihtovuoden odottaminen oli pitkästyttävää, kunnes se päivä tuli, jolloin piti lähteä lentokentälle ja sanoa hyvästit perheelle ja kavereille. En tiennyt mitä odottaa toisessa päässä. Matkajännitystä oli takuu varmasti. Muut vaihto-oppilaat olivat yhtä innoissaan ja ryhmä henki lentojen aikana

oli mitä parasta. Pitkiä odotus aikoja ja väli-lennot olivat matkan teossa ikäviä, kun kerran oli odottamassa jotain suurta. Lentojen pituus yhteensä oli lähemmäksi 20 tuntia.

Uusi alku uudessa maassa. Saavuttuani Manhattanille, Kansasin lentoasemalle puolen yön jälkeen, en edes tajunnut, että tässä sitä oltiin aivan erilaisessa kulttuurissa ja ympäristössä. Pienen odotuksen jälkeen tapasin vaihto-oppilas perheeni (Bob&Beth). Alku vaikutelmat olivat lämpimät ja tervetulleet uuteen perheeseen. Matka lentokentältä kotikylään kesti noin 30 minuuttia. Aamuhämärässä Wamego ja sen ympäristö näytti aivan joltain muulta johon oli Suomessa tottunut. Perheeni esitti minulle huoneeni ja antoi hieman välipalaa, kunnes sain levähtää uudessa kodissa ensimmäistä kertaa matkan jälkeen. Herättyäni en oikein tajunnut, että missä sitä oikein oltiin.

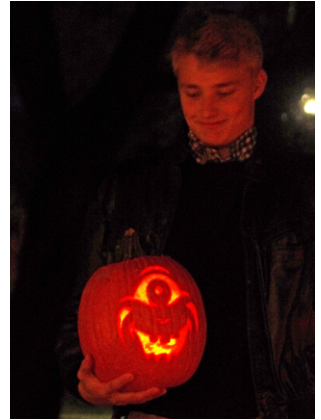

Oma kulttuuri-shokki iski minulle heti vaihdon alussa. Ympäristö, ihmiset ja ilmapiiri olivat jotain, josta vain oli nähty elokuvissa ja tv-sarjoissa. En pystynyt kokemaan sitä todeksi. Vaihdettuani kuulumiset vaihtoperheeni kanssa he esittelivät minut hyvin nopeasti muutamalle ystävälle, että pääsisin nopeasti mukaan arkeen ja tekemisiin muiden paikallisten nuorien kanssa. Ensimmäisenä päivänä kävimme kavereiden kanssa hakemassa minulle uuden puhelinliittymän ja kaikki tarpeelliset jalkapallovarusteet jalkapallokautta varten. Arkeen pääsi todella nopeasti kiinni ja kunnes ensimmäiset harjoitukset alkoivat ja aloin saada enemmän kavereita. Muutaman viikon kuluttua saavuttuani alkoi koulu paikallisessa High Schoolissa. Koulunkäynti oli aivan erilaista ja tuntui kun olisi siirtynyt takaisin ylä-asteelle. Koulun tarjoamat aineet olivat hyvin erilaisia mihin oli suomessa lukiossa tottunut. Kouluruoka oli vähäistä ja ehkä hieman epäterveellistä, ruokajonon lopussa piti ruuasta maksaa johon suomessa ei ollut myöskään oikein tottunut.

Koulun henki oli aivan mahtava. Yhteenkuuluvuuden tunne tuntui siltä, että jokaisella oppilaalla oli jokin merkittävä rooli koulussa. Koulupäivät olivat melkein samanpituisia kuin Suomessa: 8-15. Koulupäivän päätyttyä alkoivat jokaisella harjoitukset ja kestivät iltakuuteen, jonka jälkeen koko iltapäivä oli muuten vapaa. Perjantai-iltaisin koulumme joukkueella oli peli, jolloin koko koulu tuli kannustamaan meitä. Tunnelama perjantai-iltaisin oli todella lämmin, aivan kuin olisi katsomassa Jokerit-HIFK jääkiekkopeliä.

Halloweeninä kävimme kavereiden kanssa Junction Cityssä kummitus talossa, joka oli aivan mahtava kokemus. Talo oli täynnä näyttelijöitä, jotka koittivat saada vierailijat pelästymään. Samalla talossa piti suunnistaa itsensä ulos pimeässä. Thanks Giving on Yhdysvalloissa juhlapäivä, jolloin nautitaan yhdessäolosta ja aloitellaan joulun paastoaminen/odottelu. Vietimme host perheeni kanssa Thanks Givingiä kotona perheen ystävien kanssa.

Pääsin muutama kerta syksyllä katsomaan K-State jalkapallopelejä. K-state:llä on yksi suurimmista jalkapallostadioneista koko keski-lännessä. Vuoden loputtua tutustuin muutamaan pelaajaan kaverien kautta. Itsellä tuossa pudotuspelien aikana omassa koulun sarjassa repesiristiside, joka piti sitten leikata Manhattanilla, KS. Hyvien fysioterapeuttien

ja onnistuneen leikkauksen vuoksi toipuminen ja kuntoutus tapahtui nopeasti. Talvena alkoi koripallokausi, jolloin itse sain managerata koulun joukkuetta, kunnes toivuin leikkauksesta ja pääsin itse pelaamaan. Pelejä oli paljon ja joukkueemme oli erinomaisessa iskussa. Hävisimme peleistämme vain 3, joka oli loistava tulos. Pudotuspeleissä putosimme melko nopeasti kovan tason takia.

Springbreakin aikaan kävimme host -perheeni kanssa Virginia Beachillä - 650 mile:ä autossa! Olipa melkoinen matka. Paljon istuskelua ja maisemia. Päästyämme rannalle oli mahtava nähdä meri, sillä Kansas

on aivan keskellä. Kävimme katsomassa maailman laajuisesti tunnettu Marching band tattoo, jossa kaikki maailman tunnetuimmat kävelevät orkesterit soittivat. Matkamme tarkoitus ei ollut tarkoitus viipyä kau-
hean kauan poissa, sillä työt ja koulut olivat alkamassa pian.

Keväällä odotti myös moni muu odotettava asia kuten Graduation, Prom ja kesäloma /paluu Suomeen. Kaikki tapahtuivat niin nopeasti ja paljon tuli koettua eikä ollut oikein valmis lähtemään. Graduation oli suuri ja rikas tapahtuma, jossa valmistuimme Yhdysvaltojen lukiosta. Sitä odotettiin ja harjoiteltiin paljon. Prom oli toinen suuri tapahtuma, joka muistuttaa hyvinkin paljon Wanhoiden tanssia Suomessa. Paluu suomeen kävi nopeasti. Kaikkein hankalinta matkassa oli sanoa hyvästi perheelle ja kavereille, jotka olivat tulleet niin läheiseksi, mutta sen yli pääseminen vei vain hetken. Vanhat kaverit ja perhe odottivat minua Suomessa, joka toi hieman lohtua asiaan. Hienoja muistoja matkan var-
relta ja elinikäisiä ystäviä, joidenka luo voi palata sitten tulevaisuudessa.
Rasmus Parkkonen

KOULU

1952 valmistuneen koulurakennuksen lahjoittajataulu

Alumni- eli senioripäivänä 17.11.2016 paljastettiin koulun ja alumniyhdistyksen yhteistyössä syntynyt tyylikäs lahjoittaja-
taulu. Kunnian laatan paljasta-
miselle oli tilaisuudessa saanut alumniyhdistyksen puheenjoh-
taja Antti Kaihovaara. Taulussa mainitaan vuonna 1952 valmis-
tuneen uuden koulurakennuk-
sen suurimmat yksityishenkilö-,
yritys- ja yhteisölahjoittajat. Alkuperäinen porraskäytävien ala-aulan nimitaulua muistut-
tava taulu oli vuosien saatossa mennyt niin huonoon kuntoon, että se oli jo vuosikausia sitten päätynyt kellariin. Nyt paljastettu taulu vaalii hienosti koulurakennuksen historiaa ja on asennettuna todella tyylikkäästi näkyville juhlasalin oike-
anpuoleisen sisäänmeno-oven kupeeseen.

Munkalle oma koulusolmio ja -huivi ensimmäisenä Suomessa

Munkkiniemen yhteiskoululle ja koulun alumneille, eli senioreille on suunniteltu oma koulusolmio ja -huivi. Munkka on tietojemme mukaan ensimmäinen koulu, joka aloittaa tämän kunniallisen perinteen. Koulun väreihin ja tyyliin solmiot, taskuliinat ja huivit on suunnitellut Tua Backman Bretelle Oy:stä. Solmiot ja taskuliinat ovat Italiassa käsintehdyjä kudottuja silkkituotteita. Huivit ovat laadukasta puuvillasilkkiä. Lopputulos on todella tyylikäs, arvoisensa Suomen ensimmäiselle koulun klubit tuotteistolle ja kunniaksi munkkalaisuudelle.

Solmion historiaa

On olemassa useampi uskomus solmion syntyperästä. Solmion edeltäjänä yleensä mainitaan Trajanukselle Roomassa 200-luvulla jälkeen Kristuksen pystytetty muistopylväs, sillä se kuvaa roomalaisen sotilaan käyttävän kangaspalaa kaulassaan. Luultavasti sitä käytettiin tuolloin sekä suojana kylmältä että nenäliinana. Vuonna 1947 Kiinassa tehty löytö taas siirsi solmion alkuperän kenties itään. Tuolloin nimittäin kaivettiin esiin 7500 terrakottasotilasta, joiden valmistaminen ajoitettiin noin vuoteen 300eKr. Jokaisella näistä kivisotilaista oli kaulassaan liina.

Modernin solmion ajatellaan olevan lähtöisin Ranskasta. Kyseessä ei kuitenkaan ole ranskalainen keksintö, vaan kroatialaisten sotilaiden tiedetään käyttäneen koristeellisia huiveja jo 30-vuotisen sodan aikana. Sana kravatti, solmion edeltäjä, on peräisin ranskan sanasta la croate, jolla tarkoitetaan juuri kroatialaisten huiveja, joita käytettiin sotilaiden tunnistamista helpottamaan. Silkkiset kravattit oli varattu päällystölle, kun sotilaat puolestaan saivat tyytyä yksinkertaisimmista materiaaleista tehtyihin kravatteihin.

Kravatit levisivät 1600-luvulla Ranskan kautta muualle Eurooppaan, jossa ne koristivat aatelismiehiä sekä varakkaita porvareita. Kroati-

alainen ratsastusliina oli suurinta muotia ranskalaisen barokin aikaan. 1700-luvulla mustat ja valkoiset suorakaiteen muotoiset kaulaliinat saivat nimityksen kravatti ja 1800-luvulla alkoivat kaikki muutkin muodot ja värit saada nimekseen kravatti. Vuosisadan edetessä kravatti alkoi kaventua sitä mukaa, kun sen päitä pidennettiin. Huivista tuli solmio.

Englantilaiset klubi- ja koulusolmiot ovat lähimmät edeltäjät tämän päivän solmioille. Tämä otettiin nopeasti käyttöön myös muissa maan klubeissa ja kouluissa. Ensimmäinen kuviollinen solmio on valmistettu suunnilleen vuonna 1900 Macclesfieldin kaupungissa Koillis-Englannissa. Vuonna 1920 Prince Edwardista tuli Ison-Britannian muodin esikuva. Hän piti rennosta pukeutumistyylistä pehmein kauluksin ja löysästi sidotuin solmioin. Solmion suosio kasvoi nopeasti ja nyt sitä alkoi käyttää kasvava englantilainen keskiluokka merkinä menestyksensä sekä yhteiskuntaluokastaan.

Vuonna 1924 sai solmio sen nykyaikaisen ulkomuotonsa, kun Jesse Langsdorf New Yorkissa patentoi menetelmän, jolla valtaosa solmioista valmistetaan vielä tänä päivänäkin. Kansainvälistä solmiopäivää vietetään lokakuun 18. päivä useassa maassa ympäri maailman, mm. Kroatiassa, Irlannissa, Australiassa, Japanissa ja Italiassa. Suomea se ei ole vielä tavoittanut.

Koulu- ja klubisolmiot

Klubisolmioiden merkitys ja tunnelataus on ollut aivan erityinen. Ne liitetään eri klubien, joukko-osastojen ja yhteisöjen jäsenyyteen. Klubisolmiot ovat yhteisöön kuulumisen näkyviä tunnusmerkkejä, joita suurella ylpeydellä käytetään. Klubisolmiot tyypillisesti suunnitellaan yhteisön väreihin ja usein niihin liitetään myös jokin tunnus.

Koulusolmiot saivat alkunsa Englannissa, jossa Oxfordin yliopisto tilasi vuonna 1880 ensimmäiset klubisolmionsa, jotka olivat koulua käyvien ja etenkin koulun käyneiden symbolina erityiseen joukkoon kuulumisesta. Naisille klubi- ja koulusolmiota vastaa huivi, jonka kuviot ja värit on suunniteltu kuten solmioissakin istumaan yhteisön tunnuksiin. Joissakin kulttuureissa myös naiset käyttävät solmioita.

Koulusolmiot ja -huivit nyt myynnissä

Alumniyhdistys on yhdessä koulun kanssa hankkinut solmioita, taskuliinoja ja huiveja myyntivarastoon. Näin on pystytty hyödyntämään määräalennukset ja tuotteille on saatu niiden laatuun nähden varsin edulliset hinnat. Hinnoissa ei ole mukana munkkahenkilisää, vaan ne myydään pyöristetyin omakustannushinnoin:

Solmio	35,00 euroa
Taskuliina	20,00 euroa
Solmio + taskuliina	50,00 euroa
Huivi	45,00 euroa
1 tuotteen postitus	5,00 euroa
2-3 tuotteen postitus	7,50 euroa

TILAA NYT. Munkka-solmioita, -taskuliinoja ja -huiveja voit ostaa maksamalla tuotteet Munkkiniemen yhteiskoulun senioriyhdistyksen tilille FI66 1021 5000 1715 30. Kirjoita viitetekstiin mitä tuotteita maksat (esimerkiksi "solmio" tai "solmio ja taskuliina" tai "solmio ja huivi" tai "huivi"), tuotteiden ostajan/ostajien nimi ja postitusosoite.

TOIMITUKSET. Tarkistamme tiliotteen tiedot kuukausittain ja lähetämme tilatut tuotteet aina sen jälkeen. Jos toivot nopeampaa toimitusta, niin tuotteiden maksamisen jälkeen lähetä pyyntö sähköpostilla Päivi Wickströmille (paivi.wickstrom@gmail.com).

MYYNTI. Tuotteita myydään myös eri tilaisuuksissa, kuten alumnipäivänä, riemuylioppilastapaamisissa, koulun vuosijuhlissa ja vaikka luokkatapaamisissa (kunhan ilmoitatte niistä hyvissä ajoin etukäteen). Muistathan, että koulun tunnuksella varustettuja tuotteita voivat käyttää vain Munkkiniemen yhteiskoulua käyneet henkilöt.

Hyvä perhe Wiipurista joutui lähtemään ja päätyi onneksi Munkkaan

Nyt kun on kulunut kuusikymmentävuotta siitä, kun Munkkiniemen yhteiskoulu muutti uuteen koulutaloonsa, huomataan, että neljän merkittävän perheen lasten koulumatka piteni kertaheitolla moninkertaiseksi.

- Nohynekit, Kaihovaarat, Suhoset ja Vasamat

Kaikki asuivat samassa talossa – Nuottapolku kymmenen. Perheitten lasten tuli ainoastaan ylittää Munkkiniemen hiljaisin kadunpätkä ja he olivat koulussa.

Noiden neljän perheen lasten osaksi tuli aloittaa paikkakunnalla pallopelejä, joka on tuottanut mainetta ja kunniaa Munkkiniemelle vuosikymmeniä. Vahvistetut huhut kertovat, että ToPo on tulossa uudelleen!

Tässä Alumniviestin numerossa kerromme Matti Kaihovaarasta:

Monien muiden tavoin 40-luvulla Munkkiniemen yhteiskouluun kirjoittautui Matti Kaihovaara – lempinimeltään Kaihis – jouduttuaan siirtymään luovutetulta alueelta lännemmäksi. Samalla Munkkiniemen kansakoulukin sai kaksi erittäin pätevää opettajaa, Matin isän ja äidin. Kaihiksen sisarkin valmistui aikanaan veljensä tavoin opeksi, vaan menehtyi onnettomuudessa.

Kaihovaaran Matti, Nohynek'in Pentti, Suhosen ja Vasaman veljekset asuivat kaikki aikanaan samassa talossa Nuottapolulla koulun takana. Sieltähän se sikisi paikkaseudun koripallo.

Matti ja Pupi olivat ensimmäisiä Munkkalaisia, jotka liittyivät koripalloseuraan nimeltään BK-46 v. 1946. Beekoostahan tuli aikanaan kuuluisa käsipalloseura. Matti oli kantamassa kuuluisaa pöllittyä koolinkia ruotsalaisen yhteiskoulun rakennustyömaalta Pumpikselle, jonka ruohokenttä pian tallaantui lukuunottamatta "tupsua" – se piti aina kiertää uutta peliä aloitettaessa.

Kaihis pelasi HOK-Veikoissa (sittemmin Pantterit, aikaisemmin Kiri-Veikot) ja vuodesta 1952 Wanhassa ToPo:ssa. Armeijan jälkeen (1953-54) Matti intoutui opiskelemaan ja valmistui kansakoulunopettajaksi ensin Taivallahteen ja sitten Munkkiniemeen, jossa toimi rehtorina vuodesta 1967 – yhteensä 34 vuotta.

Opettajakorkeakoulussa Kaihovaara pelasi yhtä aikaa Tage Henrikssonin kanssa SAUL:n sarjoissa. Tage hommasi aikanaan koritelineet toimiessaan rehtorina Myllykallio koulussa edesauttaen täten ToPoLa:n syntyä.

Hyvä SM-joukkue KiPo putosi 50-luvun lopulla sarjasta. Sen pelaajista Pentti Nohynek ryhtyi MYK:n liikunnanopettajaksi ja toi KiPo:n Munkkiniemeen. Pupi pystyi valitsemaan seuran junioreihin sopivat yksilöt oppikoulun ekalta ja ToPo huomasi jäävänsä kykyjen etsinnässä hieman toiseksi. Havaittiin, että kansakoulun rehtorinahan toimi Wanhan ToPo:n Matti Kaihovaara, joka valkkasi tulevat kyvyt kansiksen neljänneltä ToPo:oon. Kumpikin seura huomasi harmin tulevan vältetyksi siten, että kaksi seuraa yhdistetään.

KiPo:n puheenjohtaja Lauri Reunala kutsui kotiinsa seurojen edustajat, Matti Kaihovaaran, Jorma Laineen, Pentti Nohynek'in ym. ja asia sovittiin yhden illan istujaisissa. Kahden kauppa kaikkien onneksi. ToPo:oon siirtyi runsas joukko etevä koripalloilijoita kuten Kai Kahlman, Tapio Niemi etc.

Kaihovaaran suku jatkaa toimintaansa koripallon ja ToPo:n hyväksi, sillä Matin poika Antti on jo vuosikausia kuulunut seuran kantaviin voimiin ja pelaa Mökin Äijissä.

Munkkiniemen yhteiskoulun vanhoissa toimintakertomuksissa havaitsee koripalloilijoiden olleen kärjessä myös koulun liikunnan muissakin lajeissa kuten hiihdossa ja yleisurheilussa. V. 1948 Erkki Katajan voitettua hopeaa Lontoon Olympiakisoissa syttyi seiväshyppyharrastus Munkassa, sitä Matti Kaihovaarakin harrasti. Eipä ole tuota lajia nähty Paltsin kentällä vuosikymmeniin.

Kuvassa Matti Kaihovaara haastattelemassa Helsingin poliisikomentajaa Riikosta, koska tämä oli valittu vuoden munkkalaiseksi eräitä vuosia sitten.

Tom Hynninen

Alumnitoiminnan historiaa

Alumnilla (lat. alumnus 'kasvatti' < alere 'ravita') tarkoitetaan yleensä jossakin oppilaitoksessa aiemmin opiskellutta henkilöä. Sana alumni on alun perin monikkomuoto latinankielisestä sanasta alumnus, joka tarkoittaa suojattia, kasvattia tai oppilasta. Alumnitoiminnalla tarkoitetaan näille henkilöille järjestettävää toimintaa. Alumnitoiminnan tavoitteena voi olla esimerkiksi yhteyden säilyttäminen oppilaitoksen ja sen entisten oppilaiden välillä tai yhteyksien luominen alumnien välille.

Alumnitoiminnan yleistyminen

Alumnitoiminnalla on pitkät perinteet muun muassa Yhdysvalloissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa, missä toiminta on keskittynyt lähinnä yliopisto- ja korkeakoulumaailmaan.

Suomen korkeakouluissa alumnitoiminta on yleistynyt 1990-luvulta lähtien. Lähes jokaisella ammattikorkeakoululla ja yliopistolla on omat alumniiyhdistyksensä, jotka tarjoavat entisille opiskelijoilleen muun muassa täydennyskoulutusta. Korkeakoulujen alumnitapahtumissa jaetaan tietoa uusimmasta tutkimuksesta ja vaihdetaan kuulumisia puolin ja toisin. Korkeakoulut hyötyvät, kun alumnit tuovat opetuksen ja tutkimuksen kehittämiseksi kokemuksia työelämästä. Alumnit toimivat myös mentoreina jakamalla omaa asiantuntemustaan ja kontaktejaan alalle tuleville opiskelijoille. Ensimmäinen yliopistollinen alumnitoiminta Suomessa alkoi vuonna 1987 Tampereen yliopistossa, joka on vuodesta 2012 valinnut Vuoden alumnin.

Seniори- ja alumnitoiminta ovat sama asia – Munkka on näyttänyt suuntaa

Munkassa alumnitoiminta aloitettiin senioritoiminnan nimellä jo vuonna 1953, eli yli 60 vuotta sitten. Tässä Munkka on ollut uranuurtaja ja etenkin alumnikunnan aktiivisuus on ihan ainutlaatuista koko maassa. Vuoden munkkalainen on valittu vuodesta 2001 alkaen, mikä on toiminut esimerkkinä muille oppilaitoksille. Muun muassa SYK on valitsi 2013 ensimmäisen vuoden sykkiläisen. Hyvä munkkalaiset ja Munkan alumni!

Old Boys' Club - Blokes Only

Alumnitoiminnan alkujuuri on syntynyt Brittein saarilla satoja vuosia sitten. Saarivaltion yksityisissä poikakouluissa alettiin oppilaita kutsua nimityksellä "boys" ja koulusta päästyään he olivat "old boys". Meille suomalaisillekin monista brittiläisistä tv-sarjoista tuttu suljettu samanhenkisten verkosto muodostui saman koulun käyneiden miesten toimesta. Näitä verkostoja kutsuttiin nimellä "Old Boys Clubs".

Myöhemmin nimitys otettiin käyttöön myös tyttökouluissa, mutta useimmissa kouluissa vakiintui käytettäväksi ”Seniors” nimityksen ”Old Girls” sijaan. Nykyisinkin, kun tytöt ja pojat käyvät samoja kouluja käytetään Britanniassa ja monissa Kansainyhteisön maissa yhä edelleen ”Old” -sanaa niin, että esimerkiksi King’s Collegen entisiä oppilaita kutsutaan ”Old Kings” tai Brighton Collegessa ”Old Brightonians”.

Ensimmäinen alumniyhdistyksen nimellä oleva toiminta alkoi Yhdysvalloissa Williams Collegessa vuonna 1821 ja vähitellen sen jälkeen kaikissa yhdysvaltalaisissa yliopistoissa. Aiemmin alumniyhdistykset olivat pääasiassa jo jonkin aikaa sitten koulunsa päättäneiden keskeistä toimintaa, mutta nykyisin toimintaa pyritään monessa yhdistyksessä laajentamaan myös vasta koulunsa päättäneisiin ikäluokkiin. Munkassa me olemme tehneet sitä hienoin tuloksin 75-vuotisjuhlista lähtien.

Kansakoulukuvat 1938-1977

Yhteiskouluun tultiin ennen peruskouluaikaa (syksy 1977) hyvin yleisesti Munkkiniemen kansakoulun kautta.

Kansakoulu aloitti Laajalahdentiellä vuonna 1938, mitä ennen toimi muissa tiloissa vuodesta 1932 alkaen. koulut liittyvät historiamielessä toisiinsa. Koulumme seniori Pertti Honkala on harrastusmielessä viime vuosina kerännyt kansakoulun luokkakuvia. Nyt saadut kuvat on laitettu ’yksiin kansiin’ kiinteänä osana yhteiskoulun oppilashistoriaa.

Yhdistyksen yhteyshenkilönä kansakoulukuviin liittyen toimii Päivi Wickström. Yhteystiedot löydät hallituksen yhteystietosivulta.

Oheisen opettaja Railon luokan kuvan lukuvuodelta 1957-58 on toimittanut Kim Jokipii, joka itsekin on kuvassa mukana. Kimi osasi nimetä noin puolet luokkansa pojista. Tämän kuvan ja suuren joukon muita luokkakuvia löydät yhdistyksen verkkosivuilta (www.munkkaseniorit.fi) sen historiaosiossa olevan linkin takaa. Toivomme sinulta apua kuvien tuntemattomaksi jääneiden oppilaiden nimeämisessä. Toki toivomme myös lisäkuvia vielä puuttuvilta lukuvuosilta.

Riemu ylioppilaiden juhlapuhe

Arvoisat kuulijat, hyvät naiset ja herrat!

Kun me tämän päivän riemu ylioppilaat synnyimme 70 vuotta sitten, Suomi itsenäisenä valtiona oli kolmikymppinen, kolme sotaa läpikäynyt, tehtävänään muun muassa 300 miljoonan kultadollarin arvoisten sotakorvauksien maksaminen ja 400 000 karjalaisen evakon asuttaminen. Lähtökohdat meille syntyvyyden suurille ikäluokille eivät olleet auvoiset. Koulut olivat tupaten täynnä, kansakoulussa opiskeltiin vuoroluvussa. 1-2 luokilla oli sekaluokat, 3-4 luokilla tytöt ja pojat pantiin eri luokille. Sitten kaksipäiväisten oppikoulun pääsykokeitten jälkeen täällä MYK:ssa olimme taas tytöt ja pojat yhdessä. Erona oli se, että kansakoulussa meitä puhuteltiin etunimellä, koko oppikoulun ajan aina vain sukunimellä ja opettajia tietysti teititeltiin.

Luokkakoot täällä Munkkiniemen yhteiskoulussa olivat suuria. Kun neljä vuotta sitten toimin vuorollani keskikoulun viidennen luokan, nykyisen peruskoulun yhdeksännen luokan, luokkakokouksen kokoonkutsujana, hämmästyin, että meitä oli tuolla MYK 5.A/1962 peräti 48 oppilasta. Kun eilen Kalastajatorpalla riemu ylioppilasjuhlassamme kerroin tästä, niin rinnakkaisluokanoppilaat kertoivat, että niin heitäkin oli 47 ja peräti 49 oppilasta. Valkolakin sai v.1966 147 oppilasta ja rehtori Saukkonen mainitsi, että se oli koulun ennätys ja sitä ei tulla enää koskaan ylittämään. Ennustaminen on vaikeaa ja varsinkin tulevaisuuden. Tänä lukuvuonna Munkasta saa valkolakin 153 oppilasta. Kuri ja järjestys oli tuolloin tiukkaa. Esimerkiksi kun koulun kellonsoitto klo 8 loppui, vahtimestari/talonmiespariskunta sulki koulun ovet.

Myöhästyneet jätettiin oven ulkopuolelle odottamaan, että aamuhartaus oli ohi. Heidän nimensä kirjattiin vihkoon ja kolmesta myöhästymisestä seurasi tunnin jälki-istunto, mikä suoritettiin lauantai-iltana klo 18. Jälki-istunto napsahti tuolloin herkästi. Nauraminen opettajan kaskulle väärään aikaan tai liian pitkään saattoi olla jälki-istunnon syy. Myös opettajat ilmeisesti pidettiin kurissa ja herran nuhteessa, kun muistan että eräs opettaja erotettiin, kun hän oli opettanut tanssia liikuntatunnilla. Suoritin teknisen työn auskultoinnin tässä koulussa opettaja Rainer Nyholmille alias Lemmylle. Kun menimme opettajahuoneeseen palautekeskusteluun, niin vastaan tuli rehtori Saukkonen, joka tiedusteli olinko kenties sijainen. Kun ilmoitin, että olen auskoltoija, niin minulle näytettiin ovea opettajahuoneesta. Sen jälkeen palautekeskustelut opetustunneistani suoritettiin Lemmyn kanssa Ukko-munkissa oluttuopin äärellä, päivän päätteeksi.

Opetus koulussa oli korkeatasoista, josta on kiittäminen silloista rehtoria Jussi Saukkosta ja opettajakuntaa. Vaihtuvuus opettajakunnassa oli tosi vähäistä, mikä kertoo sekä hyvästä koulun hengestä, että opettajien sitoutumisesta työhönsä. Saimme hyvät eväät tulevaisuuteen.

Meidän elinaikanamme, kiitos edellisen sukupolven ja meidänkin, Suomi on kehittynyt yhdeksi maailman hyvinvointivaltioksi, esimerkkeinä mm

- loistavat Pisa-tutkimustulokset kaikkina arviointikertoina
 - korruption vähäisyysvertailussa aina kärkisijoilla
 - lehdistön riippumattomuusvertailun ykkössija
 - eliniänajanodote on meidän aikamme noussut n. 50 %
- Lisäksi me olemme päässeet eläkkeelle säällisessä iässä ja saamme kohtuullista eläkettä ja mikä arvokkainta, olemme saaneet elää koko ajan rauhan aikaa, ilman sotia.

Ei valiteta, nautitaan!

Teille uudet ylioppilaat haluan jättää seuraavat sanat saatteeksi tulevaan.

Anna meille näkevät silmät.

Kyky nähdä ne kasvun mahdollisuudet,
jotka juuri tänään ovat avoimina.

Anna meille kuulevat korvat.

Kyky kuulla ne hiljaiset viestit,
jotka ystävät lähettävät tuen ja rohkaisun odotuksessaan.

Anna meille avarat ajatukset.

Kyky ajatella elämää,
niin omasta kuin toisten näkökulmasta.
Kyky ajatella itseä syvällisesti
ja arvostavasti
kohtuuttomia itseltään vaatimatta.

Sillä ei ole olemassa muureja.
On vain siltoja.
Ei ole olemassa suljettuja ovia.
On vain portteja.

Hyvää kesää kaikille!
4.6.2016

Jorma Tarvo, riemuylioppilas vm 1966

Ylioppilaan puhe

Arvoisa rehtori, hyvät opettajat ja oppilaat sekä muu juhlaväki

Eräs kiinalainen viisaus kuuluu näin: ”Opettajat avaavat oven, mutta sisään on mentävä itse.” Kynnyksen yli astuminen saattaa kuulostaa helpolta, mutta ylioppilaaksi pääsy vaatii kuitenkin valtavan työn. Tämä työ ei olisi ollut mahdollista ilman koulumme opettajia, jotka avasivat meille monenlaisia ovia. Kiitän meidän uusien ylioppilaiden puolesta kaikista näistä ovista.

Myös kouluamme on syytä kiittää monesta asiasta. Ensinnäkin tässä koulussa on mahdollista suorittaa erittäin monipuolisia opintokokonaisuuksia. Tämä ei ole lukiolle mikään itsestäänselvyys. Esimerkiksi erikoispitkän matematiikan lukija voi samanaikaisesti opiskella jopa kolmea pitkää vierasta kieltä.

Toiseksi haluaisin nostaa esiin välittämisen, jota olen henkilökohtaisestikin saanut kokea. Istuin abivuoden alkaessa viime elokuussa hyppytyynillä koulun pihalla. Pieni murhe oli saanut minut itkemään. Yksi koulumme opettajista riensi luokseni kysymään, onko kaikki hyvin. Sitten

hän kysyi, olenko peruskoulussa vai lukiossa. Koulumme viimeisimmän vuosiasteen opiskelijana tämä kysymys sai minut hymyilemään. Enemmän liikutuinkin kuitenkin siitä, että kyseinen opettaja lähetti vielä luokseni oman ryhmänohjaajani varmistamaan, että kaikki todella oli kunnossa.

En väitä, että Munkkiniemen yhteiskoulu olisi täydellinen. Yhden arvoni voin sille kyllä rehellisesti myöntää: kehityskelpoinen. Se tarkoittaa, että koulumme on valmis ottamaan vastaan kritiikkiä ja, joskus nopeammin, joskus hitaammin, muuttamaan toimintatapojaan.

Tämä kehityskelpoinen koulumme on suonut meille uusille ylioppilaille onnistumisen hienon tunteen. Tänään sen symbolina ovat päähämme painetut valkoiset lakit. Mutta mitä meiltä nuorilta on vaadittu, jotta tähän pisteeseen on päästy?

Lukiolainen kohtaa suuria suorituspaineita. Vastuu omista opinnoista saattaa synnyttää epäonnistumisen pelon. Tavoiteltu arvosana voi jäädä muutaman pisteen päähän. Henkisiä voimavaroja paineiden sietämiseen antaa kuitenkin se, että oppii suhtautumaan epäonnistumisiin oikealla tavalla.

Kun itse koin suuren epäonnistumisen, ystäväni totesi minulle: ”Ihminen, joka ei ole koskaan epäonnistunut, ei ole tavoitellut tarpeeksi suuria.” Epäonnistuminen on merkki siitä, että on uskaltanut asettaa riman riittävän korkealle. Uskaltaisin väittää, että epäonnistuminen on oikeastaan kaiken menestyksen pohja.

Toki joskus epäonnistuminen on merkki liian pienestä panoksesta asian vuoksi. Silloinkin epäonnistumisen voi kääntää voitoksi: joko tarttumalla työhön tai huomaamalla, että joku muu polku saattaa olla itselle parempi. Oma epäonnistumiseni ohjasi minut paikkaan, johon en olisi ilman sitä jaksanut vaeltaa.

Myönteinen suhtautuminen epäonnistumisiin on menestymisen tärkeä osatekijä, mutta yhtä tärkeä lieenee epätäydellisyyden sietäminen.

Nykymaailman ankaria vaatimuksia on mahdotonta täyttää. Kukaan meistä ei voi olla täydellinen oppilas, täydellinen opettaja, täydellinen työntekijä, puoliso tai vanhempi. Ihminen tekee elämänsä ajan valintoja terveyden ja työn, uran ja perheen, rahan ja omien kiinnostusten välillä. Jatkuvässä arvoriistiriidassa eläminen saattaa aiheuttaa sen, että lukiolainen uhraa rakkaan harrastuksensa, kun aika ei riitä opiskeluun. Toiselle harrastus on kaikki kaikessa, ja läksyt saavat joustaa.

Joskus itse valittu arvojärjestys osoittautuu kuitenkin jälkikäteen huonoksi ratkaisuksi. Mistä silloin saa voiman hyväksyä omat virheensä?

Suomalainen työterveyspsykologi Ronnie Grandell esitteli Helsingin Sanomissa huhtikuussa monille suomalaisille uuden termin: itsemyötätunnon. Grandell määrittelee itsemyötätunnon siten, että ihminen opettelee katsomaan itseään yhtä lämpimästi kuin parasta ystäväänsä. Tämän taidon avulla me kaikki voimme oppia elämään itsekritiikkimme kanssa. Itsemyötätunto antaa myös rohkeutta tarttua uusiin haasteisiin, kun tietää, ettei tarvitse suoriutua täydellisesti.

Myönnän, että perfektionistille itsemyötätunto on vaikeaa. Grandell muistuttaa kuitenkin, että ylikriittisyys voi helposti johtaa itsekeskeisyyteen. Sen sijaan itselleen armollinen ihminen huomaa muutkin ihmiset.

Itsemyötätuntoinen ihminen huomaa myös, milloin omat voimavarat eivät riitä, ja pysähtyy silloin lepäämään. Tämän vuoden Euroviisujen Alankomaiden edustuskappale tiivistää tämän elämänohjeeksi: "Slow down brother, if you can't go on."

Hyvät uudet ylioppilaat. Toivotan teille menestystä elämässä, mutta myös tuiki tarpeellisia epäonnistumisia. Olkaa itsemyötätuntoisia, sillä se heijastuu myötätuntona muihin ihmisiin. Ennen kaikkea toivon teille uskallusta etsiä haasteita ja tarttua niihin. Kun löydät rohkeuden lähteä liikkeelle, saatat huomata, kuinka askel seuraa väijäämättä toista.

Päätän puheeni suomalaisen runoilijan Tommy Tabermannin sanoihin: Epäröinnin kynnyksellä kysy kuinka paljon rohkeutta uskallat tänään jättää käyttämättä?

Liina Jukko yo -2016

Riemujuhlien järjestäminen

Riemuylioppilaiden ylioppilaaksi pääsystä on kulunut 50 vuotta. Tavaksi on tullut, että joka kevät koulun päättäjäisten yhteydessä uusin riemu-vuosiluokka kokoontuu. Päättäjäisiä edeltävänä päivänä tutustutaan kouluun ja juhliitaan, myös sankarihaudoilla on ollut tapana käydä. Päättäjäisissä edustetaan omaa ikäluokkaa ja pidetään uusille ylioppilaille puhe.

Kevään 2016 riemuylioppilaiden kokoontumista oli järjestämässä neljä aktiivista leidiä Satu, Pirjo, Outi ja Marja. He muodostivat MYK-66 -juh latoimikunnan ja antavat tässä vinkkejä juhlien järjestäjille ja kuinka senioriyhdistys koulun kanssa voisi auttaa järjestelyissä.

Juh latoimikunta ehdottaa, että senioriyhdistys toimii juhlien alkukoor-

dinoijana lähettäen ikäluokalle viestin tulevasta juhlasta jo edellisen vuoden loka-marraskuussa. Yhdistyksen yhteyshenkilö lähettää sähköpostin tai kirjeen, jossa kertoo tulevasta juhlasta. Viestissä pyydetään ottamaan yhteyttä ja aktiiviset kutsutaan koululle juhlatoimikunnan muodostamiseksi. Toimikunta ottaa pallon itselleen ja vie järjestelyt loppuun.

Toimikunnan tehtävät:

Informointi, ravintolan varaaminen, valokuvauksen järjestäminen, postitustalkoot, yleinen ideointi

Aikataulu:

Ensimmäinen virallinen viesti kannattaa lähettää helmikuussa, koska ravintolat haluavat isot tilaukset tietoonsa jopa kaksi kuukautta etukäteen (kuin myös maksut todella aikaisin).

Tässä viestissä pitäisi olla ohjelma-aikataulu, alustava sisältö ja hinnat. Ilmoittautumisohjeet voivat olla myös, mutta ainakin jonkinlainen kannanotto tulemiseen olisi hyvä saada, jolloin varmistetaan varattavien paikkojen määrä.

Samalla päivitetään yhteystiedot ja pyydetään sähköpostiosoitteet niiltäkin, joilla ei koulun listoilla vielä ole.

Toinen viesti olisi viimeinen ja ehdottomasti sitova ”ilmoittautumismahdollisuus” huhtikuun alussa

Vinkkejä infon helpottamiseksi:

- listat on hyvä tehdä exel-pohjalle, jolloin niiden päivittäminen on helppoa.
- lähetyslistat ryhmänä sähköpostiin
- budjettiin on hyvä varata muutama euro per nenä juokseviin kuluihin (kirjetarvikkeet, postimerkit, näyttelymateriaali, mahdolliset esiintymispalkkiot)

terveisin MYK-66- riemujuhlatoimikunta Satu, Pirjo, Outi ja Marja

Yhdistyksen kommentti:

Riemuylioppilasjuhlien järjestäjille senioriyhdistyksen yhteyshenkilönä toimii Päivi Wickström.

Vanhat luokkatoverit tapasivat

Me vuonna 1946 Munkkiniemen yhteiskoulun aloittaneet ja myöhemmin luokallemme päätyneet oppilaat kokoontuimme viime toukokuun 11. päivänä Kalastajatorpalle muistelemaan menneitä ja vaihtamaan kuulumisia – ennen kaikkea nauttimaan yhdessäolosta. Tähän tarjosi oivalliset

puitteet Kalastajatorpan Paratiisikabinetti, josta avautui upea näköala hotellin puistoon ja merelle. Paikan olivat valinneet ”luokkakokouksen” koolle kutsuneet Anssi Kukkonen ja Pentti Loikkanen.

MYK oli vuonna 2003 ottanut tavakseen kutsua riemuylioppilaat eli 50 vuotta sitten ylioppilaiksi tulleet juhlistamaan koulun uusien ylioppilaiden lakkiaisia ja osallistuman sen jälkeen koulun tarjoamille seniorikahveille. Kun silloiset riemuylioppilaat olivat lisäksi järjestäneet oman tilaisuutensa, päätimme mekin noudattaa esimerkkiä. Ensimmäinen oman tapaamisemme kutsuivat koolle Ritva Mononen (Lehtinen) ja allekirjoittanut Unnukka Outinen. Paikka oli munkkalainen perinteikäs vanha kadettikoulu, joka silloin toimi tilausravintolana. Tilat olivat erinomaiset, ruoka erinomaista ja tilaisuus kaikin puolin onnistunut. Muita kokouspaikkoja ovat olleet mm. Ukko Munkki, Torpan ranta munkkivuorelainen Pikku Ranska ja keskikaupungilla mm. Päämaja. Näin olemme me vanhat luokkatoverit kokoontuneet kerran vuodessa, yhteensä 12 kertaa.

Kalastajatorpalla tunnelma oli lämmin ja välitön. Kutsuja oli lähetetty 50, ja paikalle saapui 23 henkeä. Sitä on pidettävä saavutuksena, koska vuosien varrella joukkomme on tietysti harventunut. Kaukaisin vieraamme oli Arizonassa asuva Jyrki Hämeen-Anttila. Jyrki on ollut uskollinen luokkakokouksissa kävijä pitkästä etäisyydestä huolimatta. Aloitimme kuohuviinillä ja Pentti Loikkasen tervehdyssanojen jälkeen nautimme ravintolan antimista. Kunnioitimme myös hetken hiljaisuudella äskettäin edesmenneen Jorma ”Jorkki” Laineen muistoa. Vuoden 2017 luokkakokouksen järjestäjiksi valittiin Juhani Piha ja Liisa Ollikainen. Silloin emme osanneet aavistaa, että aina iloinen ja reipas Liisamme jättäisi joukkomme jo muutaman viikon kuluttua. Muistamme Liisaa kaiholla.

Kaiken kaikkiaan tilaisuudesta jäi hyvä muisto. Mukava oli nähdä vanhoja tuttuja. Niin tutuilta he todella tuntuivat, että oli kuin olisi istunut koulun penkeillä. Emme tuntenee jännitystä, ei kankeutta. Onhan meillä taustana vuosikymmenien yhteinen opintie koulussamme. Pitää toki paikkansa, että muistot kultaavat menneisyyttä. Tässä vaiheessa siitä ei ole mitään haittaa. Eläkäämme Eino Leinoa siteeraten ”pannen päivät

päälletysten , niin tulevat kuin menevät, niin paremmat kuin pahemmat, päällimmäiseksi paremmat.”

Unnukka Outinen

KUTSUT

Riemuylloppilaat golfaavat taas 30.8.2017

Seuraavan kerran Riemugolf pelataan Hillsiden Laakso-kentällä keski-
viikkona elokuun 30. päivänä klo 10, mikä täten ainoana kutsuna ilmoitetaan.

Tässä vaiheessa olisi hyvä kaikkien golfaavien riemuylloppilaiden, myös
ensi kevään riemuylloppilaiden, ilmaista kiinnostuksensa kilpailua kohtaan sähköpostilla osoitteeseen riemugolf.myk@gmail.com , että asiasta voidaan antaa lisätietoja esim. varsinaisesta ilmoittautumisesta tms. Myös muuta yhteistä golfmateriaalia voitaneen jakaa tällä jakelulla.

Vuotuinen Riemugolf pelattiin tänä vuonna elokuun viimeisenä päivänä hienokuntoisella, mutta vaativalla Hillsiden Hill-kentällä Vihdissä Eero Pietiläisen, edellisen vuoden voittajan järjestämänä.

Riemugolf on MYK:sta yli 50 vuotta sitten ylioppilaaksi päässeiden keskinäinen vuosittainen kilpailu, jonka järjestelyistä vastaa edellisen vuoden voittaja. Kilpailussa pelataan mestaruuden ja järjestämisoikeuden lisäksi kiertopalkinnosta. Lisäksi palkintopöydässä on pelaajien luovuttamia esinepalkintoja. Sponsoria tai suojelijaa ei kilpailulla ole, joten

kaikki tapahtuu omalla kustannuksella. Mukana oli tällä kertaa myös uusia kasvoja, mikä turvaa jatkuvuuden. Osallistumisen tärkeyttä kuvanee parhaiten Vuoden Munkkalaisen, Seppo Ainamon mukanaolo. Hän oli lomalla Zimbabven AIDSin vastaisesta työstään.

Kuvassa Eero Pietiläinen ojentaa kiertopalkinnon voittajalle Markku Pohjolalle. Seuraavina tulosluettelon kärjessä olivat: Risto Oksanen, Veli-Pirkka Vieratokangas, Riitta Ekstam ja Pertti Honkala.

Kiertopalkintoon, kierrätyspytty Munkkagolfista, on kaiverrettuna edellisten voittajien nimet: Pertti Honkala, Risto Oksanen, Olli Mattila, Risto Oksanen, Eero Pietiläinen ja Markku Pohjola.

Pelipaikat valikoituvat kulloisenkin järjestäjän halujen mukaan ja ovat olleet: Vihti Golf kahdesti, Hanko Golf, Ruukki Golf ja Hillsiden Hill-kenttä Vihdissä kahdesti.

Pertti Honkala

MUNKKINIEMENI

Arkkitehdin matkassa

Didrichsenin taidemuseo

Tällä kertaa olemme arkkitehdin matkassa Kuusisaarella, jossa Didrichsenin Taidemuseo sijaitsee.

Arkkitehti Viljo Revell suunnitteli Didrichsenin Taidemuseon alun perin kodiksi Marie-Louise ja Gunnar Didrichsenille v. 1957-1958. Museosiipiläajennus toteutettiin Revelin suunnitelmien mukaisesti v. 1964.

Taidemuseo meren suunnalta katsottuna

Rakennus edustaa Revellin arkkitehtuurissa tyyllisesti 50 -luvulla syntynyttä arkkitehtonista ajattelua, jossa hän pyrki löytämään rakennukselle sen todellisen luontelaadun. Yksityiskohdat ovat hyvin pelkistettyjä ja ulko- ja sisätilat sidottuja näkymättömästi toisiinsa.

Didrichsenin Taidemuseo avasi ovensa yleisölle v. 1965. Tästä lähtien museossa on järjestetty

Veistospuisto

Näkymä uudistetusta myymälätilasta

67 erikoisnäyttelyä ja museo on ollut viime vuosien aikana toistuvasti ollut maamme kymmenen suosituimman taidemuseon joukossa.

Rakennuksen pääasiallinen julkisivumateriaali on poltettu punainen tiili. Muita julkisivuissa käytettyjä päämateriaaleja

ovat puhtaaksi valettu betoni, valkoiseksi maalattu profiilipelti sekä isot luontoon avautuvat lasipinnat.

Museo piha-alueineen muodostaa ainutlaatuisen kokonaisuuden. Kuusisaarentieltä lähestyttäessä ensi vaikutelmana on luonnon ympäröimä museorakennus, jota jäsentävät ulkotilaan sijoittuvat veistokset, pysäköintialue, polut ja luonnon kasvustoon tukeutuvat istutukset ja puusto.

Minulla oli etuoikeus toimia hiljattain valmistuneen taidemuseon peruskorjauksen pääsuunnittelijana. Noin kaksi vuotta kestäneiden korjaustöiden suurin työ oli talotekniikan täydellinen uusiminen, turvajärjestelyiden parantaminen sekä rakennuksen saattaminen piha-alueineen esteettömäksi.

Mittavan peruskorjauksen yhteydessä piha-alueelle museon ympärille toteutettiin hienovarainen elämyspolku, joka huomioi herkan alueen ja arkkitehtuurin ominaispiirteet. Korjaustöiden jälkeen rakennuksen talotekniikka on uusittu, liikkuminen sisällä sekä ulkona on esteetöntä.

Kari Leppänen, Arkkitehti

Osoite

Kuusilahdenkuja 1

00340 Helsinki

Puhelin 010 2193 970 (toimisto) / 010 2193 974 (museo)

Sähköposti office(at)didrichsenmuseum.fi

Aukioloajat

Ti-su klo 11-18 | Ma suljettu

Pääsyliput

13 / 10 / 0 €

Tunnetko Munkkaa?

Kyselemme jokaisessa numerossa kuvan tai kysymyksen avulla kuinka hyvin tunnet Munkkaa ja Munkinseutua.

Missä on tämä paikka ja mitä kuvassa on?

Tämän lehden tunnistuskysymys liittyy oheisen kuvan muotoon, jonka halkaisija on noin 5m.

Vastauksen paljastamme seuraavassa Munkka Alumnin Senioriviestissä. Kerromme silloin myös hieman laajemmin mihin tämä paikka liittyy.

Viimeksi kysyimme missä oheinen liikennemerkki on?

Se on Munkkiniemessä Tiilimäki 6:n portin pielessä. Liikennemerkkit eivät ole virallisia ja siksi ne ovatkin tontin sisäpuolella eikä julkisella tiealueella. Alkujaan tolpassa oli vain tuo alempi ikäihmisistä varoittava merkki, mutta sittemmin päälle on lisätty varoitus kännykkä kädessä kulkevasta nuoremasta väestä.

Munkka täyttää 80-vuotta – juhlat ovat tulossa!

Alumni- eli senioriyhdistys on varannut meille iltajuhlaa varten taas koko Kalastajatorpan munkkalaisten iloista iltajuhlaa varten. Näin välitetään 70-vuotisjuhlien tilanne, jossa muutama sata halukasta juhlijaa jäi ulos paikkojen täytyttyä. 75-vuotisjuhlia vietettiin koko viikko, jonka aikana oli useita tilaisuuksia koululla. Nyt keskitymme pääasiassa iltajuhlaan.

Munkka 80 -iltajuhla Kalastajatorpalla lauantaina 17.11.2018 kello 19

Laita päivämäärä jo kalenteriisi. Tulemme muistuttamaan tilaisuudesta ja kertomaan siitä yksityiskohtaisemmin h-hetken lähestyessä. Voit kuitenkin varmistaa paikkasi jo ennakkoon maksamalla illallismaksun Munkkiniemen yhteiskoulun senioriyhdistyksen tilille FI66 1021 5000 1715 30. Kirjoita maksun viestikenttään "Munkka 80" ja ilmoittautujan/ ilmoittautujien nimet. Ennakkoilmoittautujille tämän vuoden 2017 aikana maksu on 80 euroa. Juhlavuonna 2018 hinta nousee 85 euroon.

TERVETULOA!

